

O LOBO DA XENTE

Primeira Edición: Novembro 2003

© Alberte Momán Noval

© Edicións Positivas s. l.

Apdo. 699. Santiago de Compostela (Galicia)

Tlf./Fax: 981553051

positivas@edicionspositivas.com

ISBN. 84-87783-77-5

Dep.Legal C-2.255/2003

narrativas quentes

O LOBO DA XENTE



Alberte Momán

POSITIVAS

A Branca

PROEMIO

Algo co que intento sempre limpar a miña conciencia, e xa resulta un tanto recorrente, é identificar *a posteriori* a miña obra cun espacio e un tempo. Neste senso, eu contínúo cunha idea atemporal que me marca enormemente e case dun xeito obsesivo.

Referente á miña obra, trátase dun traballo eminentemente sexual, fala sobre relacións interpersoais e aínda que sexa rigorosamente falso, gústame denominalo un traballo proletario.

Dende sempre, e isto non pretende mais que expresar unha motivación para narrar historias sobre sexo, a única vía de escape fronte ao mundo que tivo o proletario foi o sexo. O sistema imperante conquistou, despois de moito esforzo, eliminar do proletario o seu sentimento de pertenza á clase, co fin de fomentar o individualismo; deste xeito, eliminou tamén a súa única saída cara un alivio efémero, o sexo. A moral fixo tamén o seu traballo, e a combinación de ambos forxou o mundo desequilibrado no que vivimos, sen ideais e sen erotismo.

Coas mans abertas cara unha nova visión do mundo, se cadra caendo na irresistible presenza do imperfecto, presento hoxe a ameaza que nos impide falar de nós mesmos.

O LOBO DA XENTE

Co semblante escuro que imprime o cine negro, ese de acción-morte ou policía-acción-morte ou senón morte máis morte morres dúas veces, agardou. Agardou ate que as forzas llo permitiron. A noite ía fría cunha brétema mesta fregándose con fruición aos vaqueiros xeados, as dedas dos pés irtas pola friaxe e pálidas dentro do calcetín húmido no zapato de pel negro. Os ombreiros encollidos sobre o pescozo e as mans nos petos, xogando indiferente co pe-ne retorcido, que mantiña a calor na entreperna e deste xeito aseguraba a circulación sanguínea nos dedos das mans. A espera fíxose longa e pesada, un sentimento de frustración apoderouse del. Andaba doente. A soa imaxe dunhas braguiñas brancas e suaves de algodón cen por cen, ben axustadiñas á firmeza dun corpo quentiño, fino, coa redondez dunha barriguiña rompendo coa liña dun ventre liso, oculto por tan doce prenda, podía con el, convulsionáballe os membros, incrementando o movemento dentro do pantalón.

Na canella estaba ao abeiro da luz que dominaba a rúa principal; pero periodicamente sentía a necesidade de sacar as mans dos petos, aproximalos cara a esquina do edificio e aos poucos ir sacando a cabeza, como se precisase da forza dos seus brazos para ir avanzando, axexante. A rúa permanecía baleira e iso turbábao aínda máis.

Ao fondo, a lumieira inconstante dos focos rotativos de diferentes cores do *Edén*. O pub estaba cheo, a esas horas, de rapazas fermosas que debían volver para casa soas, mentres os seus acompañantes permanecían desnortados bebendo ate reventar.

Eran sempre, as raparigas que ían ao Edén, mociñas xeitosas que acudían dende os barrios ricos para deixarse tocar polos seus mozos, ou medio mozos, ou coñecidos tan só, ou quen carallo sabe que! Ao chegar, en grandes grupos, mostraban sempre un falso pudor que animaba máis aos rapaces, que ollaban coa mirada moi fóra das órbitas, tentando ao mesmo tempo penetrar con mans destras entre todos os resquicios das escasas pezas de roupa que cubrían a pel tenra e perfumada das rapazas. Co paso do tempo, os grupos íanse fragmentando ate converterse en parellas ou individuos soltos que paseaban polo local, bébedos, na procura de carne feminina. En canto ás parellas, as rapazas desprazábanse aos currunchos máis escuros e íntimos, para comprometer a súa integridade cos mozos que atendían máis a beber que a satisfacer aquelas formas virxes, enfermizamente inaccesibles. Pero, todo aquilo podía cambiar. Dende a canella, el miraba para a porta do pub como se puidese ver o que acontecía no interior. Animábase cos efluvios de son que emanaban daquela escuridade interrompida por un azul, un vermello, un verde e despois volta a escuridade, para volver a un ciclo infinito, hipnótico a causa da noite, a música e o frío, xunto co saberse lonxe da casa, ademais das cervexas inxeridas, case que dun golpe, no bar de Dora, unha prostituta que gañara o suficiente para pagar as débedas de xogo do seu chulo e para ir pagando a prazos o traspaso do *Bar Asturias vinos y tapas*. Dora portábase ben con el, e sempre o convidaba a unha cervexa de cada dúas, así ía facendo ambiente ate que chegaba a masa de adolescentes agónicos, previo regreso a casa, para dar paso a postadolescentes recién chegados, mariñeiros apenas desembarcados, vendedores de miserias e oportunistas varios, xunto con

algún vello excliente desexoso que gostaba de visitala para pretender os seus servizos, nostálxico e saudoso dos tempos xa pasados, da mocidade de ambos, a despreocupación debida á miseria imperante; miseria que gostaban de relembra-la pola súa sinxeleza e porque daquela, cando nada había, todo era moito máis sinxelo, un conformábase co pouco que tiña e bastaba. Agora todo son cousas novas, un desfai-se en créditos e trangalladas tan só para apa-rentar e facerse desgraciado.

A esa hora, el sempre marchaba para a canella, a esprei-tar a saída das mozas. Nunca se atrevera a dicirlles nada, limitábase a agardar e a masturbarse mentres pasaban, am-parándose na escuridade do acubillo. Pero esa noite podía ser diferente, debía ser diferente, sería diferente. Achegarí-ase a unha daquelas mociñas, indefensas polo alcol, e sen dicir nada, inmovilizaríaa apertándolle os brazos fortemen-te, para levala pola forza ao seu acocho, liberándoa da rou-pa, pouco a pouco, levándolle por diante a cami-siña para rozar cos seus dedos os ombreiros nus, e baixar polos bra-zos tesos e coa pel de galiña polos nervios e o frío, ate che-gar ás mans e logo comezar o ascenso outra vez polos bra-zos e aproximar o rostro ao seu cabelo e cheiralo, avanza-do ate as orellas, para inundalas coa respiración e soprar; pasar a punta da lingua polo contorno ate penetrar no ouvi-do, e sentir como o corpo virxe se estremecía, afrouxando as pernas, suxeitándoa el co seu propio corpo para impedir a caída. Cunha man soste-rlle un peito con forza e xogar con el por riba do suxeitador, e logo sacar o peito quente da súa cuberta e bicalo, succionalo ate saciarse del.

Axiña, escoitáronse voces á porta do local. A marcha es-calonada dos rapaces sempre ía acompañada de fortes discu-sións, que ás veces chegaban ás mans, entre as mozas e os

acompañantes, entre distintos acompañantes ou simplemente unha liorta entre todos, nas que mediaba o porteiro do pub, quen adoitaba recibir algún golpe froito da excitación.

El aproximouse á luz da rúa principal e veu unha rapaciña moi miúda separándose dun rapaz moi ben vestidoño, cun peiteado como a sota de bastos que lle daba un aquel feminino mostra tamén da súa xuventude. A moza logrou separarse, non sen dificultade, para emprender o camiño afastándose do local, mentres o rapaciño rogáballe ao porteiro do pub para poder entrar de novo.

Nervioso, voltou para o curruncho escuro da canella e introduciu con forza as mans nos petos xogando brusca-mente co seu pene, polo que se ía enchendo paulatinamente a entreperna do pantalón, ate formar un grande vulto que se movía incesante, animado polo roce das dúas mans ensimesmadas. Agardou ate ver que a rapaciña se achegaba á canella camiñando con paso inconstante, denotando unha forte ausencia de equilibrio.

Viuna pasar de longo e fixo o aceno de saírlle ao paso, pero reprimiuse no último momento; unha forte exaculación detívoo comprimindo o seu corpo sobre si mesmo. Tardou un tempo en recuperarse dos efectos sedantes da masturbación, pero axiña o seu pene recuperou consistencia e a forma erguida e firme, facendo espacio dentro do pantalón, mentres el limpaba o seme verquido polo ventre coa camisola. Ao rematar mirou que non se notase moito o que acababa de acontecer, tan só a roupa un chisco húmida e engurrada da zona coa que se limpara.

Retomou as forzas perdidas e saíu da canella. A rapaza non andara moito, a verdade é que estaba tan bébeda que apenas podía camiñar. Non tardou moito en alcanzala. Mantívose uns pasos por detrás dela mentres pensaba que facer.

Indeciso sacou as mans dos petos e camiñou ralentizando o paso, usando os brazos como dous péndulos, como facía cando neno, tentando mostrar toda a inocencia da que era quen, mentres escoitaba os aplausos da súa nai que rindo lle dicía que así camiñaban os coroneis. Co tempo, o golpe de efecto perdera eficacia e pensara en meterse no exército, ate que descubriu que un tipo sen estudios e sen moita ambición nunca chegaría a coronel. Dende aquela, as mudanzas por horas foran a súa principal ocupación, sempre mentres non xurdía algo mellor.

Enchéndose de valor, adiantouna e ocupou a súa traxectoria volvéndose en silencio cara ela, como procurando que entendese sen pronunciar unha soa palabra. Ela freou en seco, sendo incapaz de parar a tempo para non impactar de fronte con el, que aguantou o golpe sen facer nada para amortecelo.

—Eh, tío que formas son estas! Non teño lume, por se é iso o que precisas, ademais gastei o meu último billete invitando a cubatas ao estúpido do meu mozo —dixo ela recompoñendo o cabelo longo e liso que lle caía sobre os ombreiros. Era guapa e feitiña, con zapatos de sola grosa, un pantalón deportivo longo, moi axustado ao corpo, mostrando todas as súas curvas, incluso o esplendor daquelas máis insospeitables. Por riba, unha camisola axustada que deixaba intuír dous peitos pequeniños e duros baixo un suxeitador de corpo semiesférico.

El ollaba en silencio, escudriñando a súa figura, como querendo encherse dela ate a dor absoluta do querer e non poder. Pola súa banda, a rapaza comezaba a cansar da situación, mostrando a estraña impaciencia que posúen os bébedos, tentando superalo por ambos lados, pero perdendo a orientación en cada tentativa.

—Oes, *sálteme* do medio, estasme dando náuseas! —dixo, e coa mesma descompúxoselle o rostro, e nas súas fermosas e febles formas contraeuse. El, case sen ser el mesmo, agarrouna fortemente polos brazos para evitar que caera e separouna para unha beira, onde lle sostivo os cabelos mentres a rapaza se desfacía do fluído alcólico sobrance do seu estómago.

Despois da evacuación, foi inevitable que ela sentise unha sensación de perda aparente da consciencia, para dar paso a unha etapa na que as forzas frouxeaban e éralle preciso un punto de apoio ou, nunha situación tan afortunada como esta, un portador. Apoderouse dela, en canto foi consciente da presenza que a sostivera agarimosamente, un sentimento de fonda amizade por aquel individuo que, desinteresadamente, lle ofrecera axuda. Non como o pailán do seu mozo, que por non facer nin a convidaba ás copas cando saían de xolda.

Aproveitando a situación, permaneceu un chisco máis en silencio aferrada a el, un rapaz visiblemente máis vello, cunha madurez que ela consideraba dona da elegancia propia de quen sendo adulto non perdera o aire virtuoso da mocidade. E nestas cavilacións, como se dilúe no *wc* un papel hixiénico húmido despois de limpar nos mocos, desfíxose ela entre os seus brazos sen agardar nada, sabendo que o descoñecido a abandonaría para non volverse ver, e así poder soñar con aquel home idílico que a sostivera un día cando por ela mesma non podía.

O silencio sostívose no ambiente como nunha levitación. Pola rúa pasaban coches de cando en vez, sen levantar moita expectación. Os que pasaban, se cadra miraban a parella sentíndose ben, un chisco máis relaxados ante a visión daquela tan tenra escena, se cadra amando un chisco

máis a vida e confiando máis no ser humano que tanto os defraudara ate aquel preciso instante, se cadra.

El, deixouse levar sen ocultar a súa sorpresa, en ningún momento sospeitara que todo canto soñara, todo canto desexara en vida puidese resumirse nun acto tan sinxelo, e o máis sorprendente, a facilidade coa que a desesperación se volvera alivio, a frustración calma e que de todo isto puidese xurdir un sentimento no que o desexo se convertese en algo trivial, e o pracer se fixese éxtase. Sen percatarse, previa erección, a exaculación fíxose inevitable por dentro do pantalón, pero case que era o mesmo, xa todo carecía de relevancia.

—Mira, non é por ser desagradable. Vai frío e todo iso. É mellor que vaia para casa, sobre todo porque se sigo afe-r-rada a ti, vou quedar enchoupada co que emana dese pantalón teu. Pero, podes acompañarme se queres. Agradeceríacho incluso, aínda estou algo mareada –sentenciou ela, case que sen respirar, acelerado as palabras, como se sentise a necesidade de contalo todo de golpe. El, permanecendo en silencio, limitouse a comezar o camiño, deixándose levar e ofrecendo o seu brazo como apoio.

Ambos camiñaban en silencio, a noite foi ocultando a parella baixo a brétema protectora, facéndoos seus ate que unhas palabras racharon o equilibrio e a néboa fíxose máis tenue, menos mesta, como querendo escapar da conversa.

—Ti, non é que fales moito –dicía ela sen miralo—. Non, non me entendas mal, non é malo; de feito eu falo moito e tampouco creo que sexa negativo. Preguntaraste que ten que ver unha cousa coa outra. Ben, que... non sei, de feito son opostas. O que realmente quero dicir é que os extremos non son necesariamente malos; pódense, incluso complementar bastante ben. Como neste caso, non cres? É moi

curioso, eu son incapaz de estar calada e ti, pola contra, non soltas nin unha palabra. Se non che importa, pódoche preguntar cantos anos tes? Todo se é que queres responder. Tamén son algo indiscreta como puidiches com...

—Vintetrés —dixo el interrompendo.

—...como? Oh, perdón, xa estou outra vez. Sempre interrompo cando alguén me fala. É superior a min.

—Dicía que teño vintetrés, e ti?

—O mes que vén farei dezasete, pero realmente aparento moitos máis, non sei... ti cantos me botas?

—Dezaseis.

—Oh, ben, supoño que ti es a excepción. Normalmente dinme que parezo maior.

Durante a conversa e sen decatarse, aquilo que comezara como un intrascendente cambio de impresións por non aturar o silencio declinou nun vivo interese por parte de ambos. Interese que demostraban cada un á súa maneira. Ela falando moito e desaforadamente, el con longos silencios e respostas secas, xa que non podía esquecer como comezara todo aquilo, o seu escuro desexo, as súas pretensións infames. Aínda procuraba satisfacer a súa fame de carne mol, nova e doce. Buscaba conquistar a realización desa íntima necesidade de desafogo interior, de ruptura consigo mesmo.

Pronto aquel paseo deu ao seu fin. Cando xa ambos eran conscientes de que, en breve, todo aquilo remataría, foron minorando o paso como se desexasen prolongar o momento. Xa había tempo que pisaran a rúa, principio ou fin dun algo máis, e ambos resistíanse a abandonar a conversa. Alongaban as explicacións, temendo o silencio, ate parar fronte o portal onde debían separarse.

—Ben, esta é a miña casa. Vivo no cuarto C.

—Bonito sitio para vivir —dixo el virándose cara a mediana de árbores que separaban os dous sentidos da rúa.

—Si, non está mal. Ti onde vives?

—Do outro lado da cidade, xunto a estación. Non é un sitio tan xeitoso coma este —sentenciou, mentres volvía cara ela mirándolle fixamente aos ollos.

—A túa casa está verdadeiramente lonxe. Non sei,... —permaneceu un instante calada, despois, enchéndose de valor e recuperando supetamente as forzas, perdidas durante o breve silencio, continuou— na miña casa non hai ninguén, os meus pais marcharon a fin de semana a Madrid, a visitar a miña irmá maior que estudia xornalismo alí. Podes pasar a noite aquí, hai moito espacio. Podemos incluso cear algo, se é que tes fame.

Non houbo demora na resposta. Durante todo o traxecto estivera pensando como facer para autoconvidarse á casa dela, e agora a oportunidade víñalle dada.

Subiron no ascensor con ese medo común a ollarse, como se de mirarse á cara o aparello fose caer, precipitándose velozmente ao baleiro. Ao chegaren ao piso, unha alfombra interrompeu bruscamente a marcha del, precipitándose cara a parede oposta ao ascensor. Rapidamente ela acudiu a socorrello, inventándose algunha imperfección que xustificase a torpeza del, que tentaba sacarlle importancia ao asunto, pero fregándose a un tempo o ombreiro co que impactara contra a parede.

A porta da vivenda converteuse, de súpeto, na fronteira final. Apoderándose del un sentimento de odio cara todo: odiábaa a ela por convidalo, odiaba ter sido amable, adiaba tela axudado. Sen poder explicar a razón, vía naquela porta o froito de todos os seus medos, crendo o seu desexo algo inusual, fillo dunha imperfección psicolóxica. Idea que o

asolagou e fixo feble nun momento. Tentou recuar e volver-se cara o ascensor, pero ela impediullo colléndoo do brazo e introducindo velozmente a chave na pechadura entraron.

—Veña, veña. Non quedes no corredor. Aquí os veciños son moi curiosos.

Os veciños convertéronse así mesmo nas testemuñas re-criminadoras do seu delicto e sentiuse, de ser posible, aínda máis culpable ao penetrar naquela fortaleza da moral e da xustiza. Viuse encadeado por unha sociedade que recordaría sempre o seu crime.

Deixouse levar cara o interior e acomodouse rapidamente nun sofá perto da entrada, sen case observar nada do que o rodeaba. O sofá era cómodo e notou axiña como se afundía para volver medrar cada vez que se desprazaba nervioso pola súa superficie. Apoiou a man sobre o repousabrazos e retirouna case de inmediato, ao descubrir a humidade que se intuía sobre a pel negra. Suaba profusamente e temía deixar a súa pegada por todas partes. Limpou o repousabrazos coa manga da cazadora, ergueu os pés da alfombra por ver se deixara algunha marca cos zapatos, ergueuse rapidamente para ver se a suor do seu cu firmara coa forma das súas cachas e ollou tamén para o respaldo por ver se vía as súas costas reflectidas.

Ela marchara ao baño. El podía escoitar o fregar do cepillo de dentes e como enxugaba a boca. Tentaba adoptar unha postura natural cando ela apareceu por un andar escuro, despois de apagarse a luz do baño. Achegouse mirando para el fixamente e sentouse ao seu carón. El buscou rectificar a súa postura para deixarlle máis espacio, aproveitándola para deitarse, usando as pernas del como almofada.

Asustado, subiu un brazo ao repousabrazos e pasou o outro por riba do respaldo, para evitar tocala. Malia todos

os seus esforzos por non sentir a presenza dela, non puido disimular a erección ao sentir a súa cabeza sobre as pernas, fregándose e achegándose perigosamente á entreperna. A modiño ela foi virando e aproximando a meixela cara o pene del, que tentaba facerse un espacio por entre o calzón. El cravaba en van o cu no sofá para ocultar a súa excitación, pero era tarde. Ela bicáballe a entreperna mentres buscaba os seus ollos. El sentiuse como se o mundo xirase a cada intre máis rápido. Dubidaba se continuar profundizando no sofá ou erguerse espantado. Ela continuaba a xogar co seu pene, facendo que o levaba para a boca, mentres lle collía os testículos coa man.

—Perdoa, pero así resúltame un pouco difícil. Mellor se imos prescindindo de toda esta roupa. Voulle permitir que se libere. Este xogueteño teu séntese moi preso nestas condicións.

El quedou petrificado, sentiu como unha suor fría lle escorregaba pola fronte. Tentaba tragar saliva pero notaba a boca seca. Faltáballe o alento e o respaldo do sofá negábase a ceder máis ante os seus embates.

—Non te apures, hache gustar —sentenciou ela con certo ton de profesionalidade.

—Estou pensando que... —tentou rematar a frase, pero xa non atopaba palabras.

—Mellor que non penses, déixate levar —rematou ela e fíxose o silencio.

O pantalón cedeu ante as mans destras dela, que comezaba a xogar co pene para liberalo completamente das súas ataduras. Cando o viu completamente ceibo comezou a bicalo, a lamberlle a puntichiña e a fregalo contra o seu rostro como se o sentise doce e quenteño. El apertaba o sofá coa forza de ambas mans, erguíase aos poucos pola tensión

dos seus membros, ate que de súpeto, asistiu atónito a como ela se incorporaba un chisco e, limpando os beizos coa manga, buscaba o seu rostro para bicalo.

—Perdoa, a verdade é que non tiña pensado nada disto, pero déchesme tanta seguridade que optei por deixarme levar.

Ao ver que aparentemente a situación cambiaba, el recuperou un chisco a compostura e recompoñéndose acomodouse no sofá. Pero, inmediatamente ela volveu pasar a man sobre o seu pene aínda erecto e inclinouse outra vez introducíndoo completamente na boca. El notouse mollado e tentou e van retorcerse no asento, ela estaba solidamente afincada sobre as súas pernas e impediullo. Xunto cunha leve succión, el sentía a lingua dela acariñando agarimosamente o seu membro, e sentiu a necesidade de mover as cadeiras harmonizando o seu movemento co da lingua dela. Ao ver o efecto que tiña sobre el todo canto lle facía, ela optou por utilizar unha técnica moito máis agresiva, pasou a morderlle lixeiramente o pene, provocando nel uns espasmos semellantes a descargas eléctricas, movendo todo o sofá. Axiña notou como lle frouxeaban as pernas, ía perdendo as forzas e sentía a necesidade de deixarse levar, mentres ela levaba as rendas de toda a situación.

Os seus medos pasaran a un segundo plano, así que pechou os ollos e recostou a cabeza sobre o respaldo. Ela continuaba movendo a cabeza arriba e abaixo. Na habitación o único ruído era o de fricción da boca dela contra o membro, mollado da saliva visguenta que pingaba xa polos testículos e caía por riba do pantalón. Mais, de súpeto, el sentiu que lle chegaba a hora, a exaculación íalle medrando dende o peito, baixando velozmente ate o comezo do pene para acumularse alí, preludeo dun grande estoupido. Nese momento,

neses instantes previos ao éxtase, volveu en si e tentou situarse. Non recoñecía o seu entorno. Mirou para abaixo e viu os cabelos dunha rapaciña axitándose sobre o seu membro e sentiu gana de chorar. Recoñeceu naquel instante o seu crime e buscou o xeito de remedialo. Asustado ergueuse bruscamente, sen atender os inquéritos dela, que lle pedía que permanecese no sofá. Desembarazouse buscando a porta de saída, aínda cun mundo cheo no seu interior, a piques de estoupar. Saíu buscando o ascensor e premeu o botón. Xa viña subindo. Parecelle infinito o tempo que tardou en chegar ao non poder conter todo canto mantiña dentro de si pola forza. Ao abrirse a porta a incontinenxia superouno e sentiu como se se liberase do mundo que levaba dentro, permanecendo apoiado cos brazos en ambos marcos da porta do ascensor, mentres esta se abría completamente. Cando se sentiu aliviado ollouse, percorréndose como orgulloso de si mesmo e mirou para o seu pene nu, cun fío fluído pendurando aínda da punta; ollou tamén para o interior do ascensor, descubrinto unha parella que o miraba, así mesmo, cos ollos e a boca moi abertos e moi atentos á traectoria que seguira o seu seme, que fora para a unha perneira do pantalón da moza, que cambiaba nese preciso instante a expresión facial para unha dun noxo inmenso.

Unha vez foi consciente do gravísimo erro que cometera, virouse cara a vivenda da que acababa de saír, onde unha mociña estrañada pechaba a porta velozmente despois de asistir ao acontecido. Entroulle medo e sen dicir nada precipitouse polas escaleiras como se acabase de ver o lobo da xente.

INICIO E FIN DE TODOS OS TEMPOS